

אחו כל אחיו קמים מסופא ארישיבו כי כאשר נחקקו
האותיות קודם יתחב' א' ואח"כ ז' וכן כולם ויתחב' ת'
באותיות ויהי סמוכה אל הצינ' כי היותו ראשון הוא
אחרון לצינ' ולפיכך עאלת את ת' בראשונה בצינ' עאלה
ועוד כי מתחלה נבראת א' על ידי צינ' ואח"כ נבראה ז'
על ידי צינ' בהתלכשות א' וכן ה' בהתלכשות א"כ וכן ד'
בהתלכשות א"כ"ג וכן כולם עד ת' וזה טעם המספר ונמלאת
אות ת' נבראת על ידי מסכים הרבה וקוצרה אל הקליפות
ולפיכך תי"ו חיים תי"ו מות. ולזה עאלת ת' כי הבעל הוא
הגילוי ועל ידי רוצ מסכים יושג אור המאלי העליון בעולם
השפל הלא ולכן היותר נגלה עאלת בקדמיותה שיצרה זה
העולם כדי שיוכלו להשיג אור העליון ובג"ד תי"ו היא
חותמת דגושפנקא סוף אותיות אומ"ת כדאמרין בזה הכי
והחותם כשחותמין זו הראשון הוא אחרון כן הוא (דף י"ב)
ע"א) אות ת' אחרונה לחותם וראשונה נחתם והאותיות
היו בצינ' בסדר ונתרמו אחרי אלפין שנין בהפך ולפיכך
עאלת תי"ו תחילה קמי צינ' עאלה וכן כולם ומכו ענין
חותם זה ולמה נצחרו ג' אותיות אלו לחותם. כי כמו שה"ת
בעשר ספירות מכריע למעלה בסוד הדעת ובאמנע בסוד
ת"ת ולמטה על ידי היסוד ולפיכך נקרא ת"ת אמת ראש
הספירות ואמנען וסופן כי הוא מכריע בראש הספירות
ובאמנען ובסופן כן בכל ספירה וספירה אחר שהיא כלולה
מעשר. ת"ת שבה מכריע בה למעלה בסוד הדעת שבה ולמטה
בה בסוד יסוד ומלכו' ובאמנע' (ד"ש ע"ד) בסוד ת"ת וזהו
חותם שבו נחתמו כל הספי' בכלל וכל ספירה בפרט בעצמות'
להיו' לה מכריע למעלה בראש וזכורה ובאמנע' וכן
בצינ' עאלה כאשר נחקקו בה האותיות בסוד עשר שבה
בחתמה שבה שבעה וצינ' שבה שבעה וצדעת שבה שמונה
וכן בחד שבה שבעה ובגבורה שבה שבעה ובת"ת שבה
שמונה וכן צללה שבה שבעה וצבדו שבה שבעה וציסוד שבה
שמונה בסוד נשמה ורות ונפש. ובמלכות שבה נשמה וכל
גוף לשתלכשו בהם נשמה ורות ונפש וכל זה בצינ' עאלה.
הנה אות א' מכריע' לכולם למעלה בסוד הדעת ואות מ'
מכריע' בכולן באמנע' בסוד ת"ת ואות ת' מכריע' בכולן
למטה בסוד ת"ת על ידי יסוד במלכות וכיון שאם הבנים
היא כך כולם נחתמו בחותמה ע"ד זה כי ממנה ילאו חמ"ש
דאנא חותמת דגושפנקא' דילך אמת ואת התקריאת אמת
שהיא ת"ת שבעה המכריע בכל חלקיה ואמרה ת' שראוי
שיצרה העולם שהם ו' קלוות דז"א בסוד ת"ת על ידי היסוד
שהוא המכריע האחרון שבעה ומשם ימשך להם האור
להחיותם. ואמר לה קצ"ה שהיא צינ' שעם היותה קדוש'
ממקו' הקדש הנה מלך היותה הכרעה אחרונה רחמים
מועטין ודיניס גזרים וימשך ממנה מיתה לאנשים לדיקים
שקיימו החורב מאלף ועד תי"ו על ידו מפני שלא מיתו
ברשעי' כנודע ולפי שהכרעה אחרונה שם דינין גזרים
ביותר ושמה הרשע ויריך הכרע' ללד העוב ולמחות ברשעים
וכס לא עשו כן נעשו בה חמ"ש וברשימו דילך ימותו ועוד
שגם הכרעה זו אחרונה תהיה ללד דינא תקיפא כי שם
מקומה ותהיה חותמת דמות ולפיכך אין ראו' לצר' העולם
בהארה זאת המועטת כי יגברו דינין ויתקלקל העולם:
עאלת את ש' קמים אחרת קמים ריבון עלמין ניהא קמך
למברי צי עאלמא כו' (ע"ה ש"ה פ"ג) הנה לורח
ש' מורה על שלשה אבות המתיחדין במלכות על ידי יסוד
כד"א כרוה נדיבי העם במחוקק דא יסוד והיא סוד נקודת
ליון שבה הנעשית על ידי האבות הנכנסין בה ציסוד ועשין
לה נקודה זו כנגד היסוד כדי שיכנס בה היסוד הקדוש
בסוד צחולה שפתחם סתום ובעלה עושה אותה כלי וזהו
צאר חפרור שרים חפרור ממש כרוה נדיבי העם כרוה ממש
ולפי נקראת שדי המורה על היסוד כנז' והנה למעלה בנקבה
נקרא שדי בן שדי ילין ברשע רחמים ולמטה שדי בדגש דין
כי שמה חמשה גבורות ולמעלה הוא מקום היסוד האמיתי
ולמטה מקום היסוד שנחלשל ובגדיל זה רחמים זה דין
ועלמה (ע"ב) ש' לעולם הצינ' שיצרה העולם בצינ' זה
שהיא צהי' התפשטות אור עליון לתקן נקודת ליון שבה
לאסוף ה' גבורות אל מקום אחד והיתה התשובה יאות אמת

מעלמא דאתגליא יתיר כתיב צה"א כו' כלבו מרחא דעלמא
תחאב' איבו לומר שכולם הכונה גילוי והתפשטות למטה ולא
מרחא דעלמא תחאב' ולא אמר דרגא תחאב' כנ"ש כאן נמלא
שנ"ש כאן ומ"ש צ' תרומה הכל הולך אל מקום אחד
ולכנס סותרין זה את זה שכולם מתאיימות כי כאן אמר
המוציא דלית דכוותה הכונה על צינ' שנקראת בשם אלהים
לאולדא ולאפקא עמירין לגלות ולהתפשט. וזהו עאלו שאמר
צ' תרומה כל מילין דאינין מעלמא דאתגליא יתיר
וכדפרישית ואמנם מ"ש צ' תרומה ואי אכתיב בשמא איבו
צה"א הכונה לומר שכאשר נכתבה ה' בשם כגון האל
הגדול אין הכונה צה"א הפועלת בשם כמו המוציא הקורא
שה' היא המוציא. והקוראה למי הים אלא השם פועל
צה"א כי האל הגדול הכונה בחד הפועל במלכות וכן
הגבור בגבורי' הפועלת במלכות וזה איבו צה' והכא דאיבו
צארת סתום שכתב המוציא ולא הזכיר על ידי שם מי הוציא
הכונה היא ט"ו מלכות עאלה וזהו מרחא דעלמא תחאב'
איבו כיון שלא הזכיר שם שם לא גדול ולא גבור. עוד אפשר
לפרש ואי אכתיב בשמא איבו צה' לומר שאם נכתבה בשם
ה' כמו האל הגדול אין הכו' במילין דאינין מעלמא (ד"ש ע"ג)
דאתגליא יתיר אלא איבו צה' כגומר עאלמא סתירה גרמו
צה' ולא מעלמא דאתגליא והכונה כי ה"ה"א שהיא צינ' עאלה
בסוד מ"ו פועל בחד שבה וחד שבה גובר על שאר
ספירי' שבה וכן הגבור על זה הדרך ודי בזה ומכל מקום
עיקר הפירוש המוציא במספר ציאר על ידי מה מוציא ואמר
במספר שהוא סוד קול דנפיק משופר כמו שציאר ריש פ'
פקודי וכן הקורא למי הים פירש ואמר ה' לצאות שמו אלל
כאן אמר המוציא ולא פירש על ידי מי וז"ש שאורה סתים
הוא ממלכות עאלה בסוד מלכות שבה.

(כד) מלאתי צ' אשמורת הבוקר ד"ה ע"ב קודם זה המאמר
מהזכ"ק ד' צ' ע"ב ח"ל דע לך אחי כי האותיות הם
אורות מזהבקים ומחירי' וכונת כל אות ואות שהיה ראונו
לשיצרה העולם הוא (ע"ד) התפשטות אורה והתגלותה
בעולם ולכן כל אות ואות היה ראונו לשיצרה זה העולם
כנז' לקמן בפ"י אות נ"ן ודע כי האותיות בהיותן בצטן מ"ו
אימא עאלה כיון שילאו ילאה האלף תח"י ואח"כ צ' ואח"כ
ג' עד תי"ו וכיון שילאה תי"ו באחרונה היא היתה ראשונה
שהיא היתה אלל הצינ' והיו האותיות אלל הצינ' עד
תשר"ק זה סדרן כי אלל הצינ' היתה תי"ו ע"ז הדרך
תשר"ק לפע"ס נמלכ"י עחז"י הד"ג צ"א ולפי"ז שהיו"א
ראשון הוא אחרון והיו"א אחרון הוא ראשון ולפי שהתי"ו
יאל באחרונה היא היתה ראשונה לפי שהיתה קרובה לצינ' עאלה
ולזה היא שאלה בראשונה ואחריה ש' ואחריה ר' ואחריה ק'
וכן כולם עד צ' וכנז"ל לקמן):

שם בד"ב ע"ב ח"ל הודעתק גם שכת"י הרב הגדול ולה"ה:
בראשית רב המונה סצא אמר אשבתן אחיון בהפוכא
צית בקדמיותא ולצחר צ' בקדמיותא היינו
בראשית צר' לצחר אלף בקדמיותא ולצחר אלף בקדמיות'
היינו אלהים את לצחר. אלא כד בעא קצ"ה למצרה עלמא
כל אחיון סתימין ותרין אלפין שנין עד דלא צר' עלמא הוה
מסתכל קצ"ה ואשתעשע בבו כד בעא למצרי עלמא אחו כל
אחיון קמים מסופא ארישיבו כו':

הנה הרגיש שתי קושיות אחת היפוך האותיות צ' קודם א'
ועוד כפל האותיות שני פעמים א' ושני פעמים צ'
ולז"א שכשראה הקצ"ה שהוא הצינ' להוציא שם קלוות
הנקראת עלמי' כנודע ומשם נשתלשלו המדרגות עד עולם
הזה השפל היו כל האותיות סתומות בצינ' כי שם נלטיירו
וגרשמו האותיות ולא ילאו לחוק עדין ותרין אלפין שנין עד
לא צר' עלמא הם חכמה וצינ' שצ"א מוחין דיליה וכוה
מסתכל קצ"ה שהוא צינ' ואשתעשע בבו שכן מיון נוקבין
שבה כמו שהמלכות נשמות הדיק' משתעשעת בהם הם
המיון נוקבין שבה כן האותיות לצינ' ונמלא כי כל האותיות
היו בצינ' עליו' הנקרא אימא עאלה ונמשכו עד צינ' עאלה
תחתונה שצ"א והיתה אימא עאלה משתעשעת בהם בסוד
מיון נוקבין וכאשר עלה צר'ו צינ' להאלי' שם קלוות
שצ"א הנקרא עלמא וכן משם ולמטה עד סוף המדרגות.